

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lutego 2018 roku (decyzja nr (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Ł., stwierdził, że P. T., z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej:

1. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od 1 stycznia 1999 roku do 29 kwietnia 1999 roku i od 26 lipca 2012 roku;

2. podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 stycznia 2013 roku do 31 stycznia 2013 roku, od 1 lutego 2014 roku do 30 czerwca 2014 roku, od 1 października 2014 roku do 31 stycznia 2015 roku, od 1 września 2015 roku do 31 maja 2016 roku, od 1 sierpnia 2016 roku do 31 sierpnia 2016 roku, od 1 listopada 2016 roku do 30 listopada 2016 roku, od 1 stycznia 2017 roku do 28 lutego 2017 roku, od 1 sierpnia 2017 roku;

3. nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 stycznia 1999 roku do 30 kwietnia 1999 roku, od 26 lipca 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku, od 1 lutego 2013 roku do 31 stycznia 2014 roku, od 1 lipca 2014 roku do 30 września 2014 roku, od 1 lutego 2015 roku do 31 sierpnia 2015 roku, od 1 czerwca 2016 roku do 31 lipca 2016 roku, od 1 września 2016 roku do 31 października 2016 roku, od 1 grudnia 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku, od 1 marca 2017 roku do 31 lipca 2017 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w dniu 25 stycznia 2018 roku P. T. wystąpił z wnioskiem o ustalenie okresów podlegania i niepodlegania ubezpieczeniom społecznym, w tym dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Natomiast z uwagi na nieterminowe opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne, w tym dobrowolne ubezpieczenia chorobowe, wnioskodawca nie został objęty tym ubezpieczeniem w miesiącach, za które składka została opłacona po terminie. P. T. wystąpił o wypłatę zasiłku chorobowego od 20 marca 2017 roku do 17 kwietnia 2017 roku natomiast decyzją z dnia 21 kwietnia 2017 roku organ rentowy odmówił prawa do wypłaty zasiłku chorobowego z uwagi na niepodleganie dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w wyniku nieopłacenia w terminie składek na to ubezpieczenie.

Pismem z dnia 23 maja 2017 roku P. T. zwrócił się z prośbą o wyrażenie zgody na opłacenie po terminie składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za grudzień 2016 roku. Zgoda nie została wyrażona z uwagi na występujące wówczas zadłużenie na koncie płatnika. Ponadto, wnioskodawca złożył wnioski o wypłatę zasiłku chorobowego za kolejne okresy, tj. od 17 kwietnia 2017 roku do 30 lipca 2017 roku. Za okres ten prawo do wypłaty zasiłku chorobowego nie zostało przyznane. Natomiast w sierpniu 2017 roku wnioskodawca rozliczył i opłacił składkę na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe w prawidłowej wysokości i został objęty tym ubezpieczeniem od dnia 1 sierpnia 2017 roku.

(decyzja – k. 39 – 40 akta ZUS)

W dniu 3 kwietnia 2018 roku do organu rentowego wpłynęło odwołanie P. T. od wyżej wskazanej decyzji. Wnioskodawca podkreślił, że z nie zgadza się z zaskarżoną decyzją.

(odwołanie – k. 3 – 4)

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego odrzucenie z uwagi na okoliczność, iż zostało złożone z przekroczeniem ustawowego terminu do jego złożenia, ewentualnie o oddalenie odwołania. Organ rentowy wskazał, że przedmiotowa decyzja została doręczona w dniu 26 lutego 2018 roku natomiast odwołanie zostało złożone za pośrednictwem polskiej placówki pocztowej w dniu 28 marca 2018 roku.

(odpowiedź na odwołanie – k. 17 – 18)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. T. jako adres do korespondencji wskazał: ul. (...), (...)-(...) Ł., ponieważ jest tam zameldowany wraz z żoną. Pod wskazanym adresem mieszka teściowa wnioskodawcy. Wnioskodawca nie zgłosił innego adresu korespondencyjnego do urzędów, w tym do organu rentowego. Wnioskodawcy łatwiej jest odebrać korespondencję od teściowej, ponieważ mieszka niedaleko od miejsca pracy jego żony. Natomiast w innym wypadku listonosz musiałby zostawiać awizo, które wnioskodawca musiałby następnie odebrać na poczcie w A..

(zeznania wnioskodawcy – e – protokół rozprawy z dnia 11 września 2018 roku – 00:05:22 – 00:15:14 – k. 35, płyta CD, w zw. z e – protokołem rozprawy z dnia 6 listopada 2018 roku – 00:18:50 – 00:36:49 – k. 55, płyta CD, zeznania świadka I. T. – e – protokół rozprawy z dnia 6 listopada 2018 roku – 00:04:12 – 00:16:25 – k. 55, płyta CD)

Decyzja nr (...) z dnia 21 lutego 2018 roku została doręczona wnioskodawcy na wskazany adres korespondencyjny w dniu 26 lutego 2018 roku. Przesyłkę odebrała I. T., żona wnioskodawcy, ponieważ listonosz nie mógł dodzwonić się do mieszkania teściowej. Okazał się, że teściowa źle się czuła i mocno zasnęła. Z uwagi na gorsze samopoczucie swojej matki żona wnioskodawcy została u niej na kilka dni.

(pismo z Poczty Polskiej – k. 43, zeznania wnioskodawcy – e – protokół rozprawy z dnia 11 września 2018 roku – 00:05:22 – 00:15:14 – k. 35, płyta CD, w zw. z e – protokołem rozprawy z dnia 6 listopada 2018 roku – 00:18:50 – 00:36:49 – k. 55, płyta CD, zeznania świadka I. T. – e – protokół rozprawy z dnia 6 listopada 2018 roku – 00:04:12 – 00:16:25 – k. 55, płyta CD)

I. T. przekazała wnioskodawcy odebraną korespondencję, po tym jak wróciła do domu, dwa dni od momentu rzeczywistego odbioru od listonosza, tj. 28 lutego 2018 roku.

(zeznania świadka I. T. – e – protokół rozprawy z dnia 6 listopada 2018 roku – 00:04:12 – 00:16:25 – k. 55, płyta CD)

P. T. nie jest skonfliktowany z żoną I. T..

(zeznania wnioskodawcy – e – protokół rozprawy z dnia 11 września 2018 roku – 00:05:22 – 00:15:14 – k. 35, płyta CD, w zw. z e – protokołem rozprawy z dnia 6 listopada 2018 roku – 00:18:50 – 00:36:49 – k. 55, płyta CD)

P. T. uznał, iż przesyłka została doręczona, w dniu w którym przekazała mu ją żona. Nie spytał o faktyczną datę doręczenia, chociaż żona przebywała dwa dni u swojej matki z uwagi na jej stan zdrowia. Nie ustalił tego nawet w momencie gdy zapytał o to jego pełnomocnik. Nie sprawdził także w serwisie śledzenia przesyłek, ponieważ był przekonany, że przysłała tego samego dnia kiedy otrzymał ją od żony.

(zeznania wnioskodawcy – e – protokół rozprawy z dnia 11 września 2018 roku – 00:05:22 – 00:15:14 – k. 35, płyta CD, w zw. z e – protokołem rozprawy z dnia 6 listopada 2018 roku – 00:18:50 – 00:36:49 – k. 55, płyta CD)

P. T. przekazał profesjonalnemu pełnomocnikowi, który wniósł w jego imieniu odwołanie, informację iż otrzymał decyzję 28 lutego 2018 roku.

(zeznania wnioskodawcy – e – protokół rozprawy z dnia 11 września 2018 roku – 00:05:22 – 00:15:14 – k. 35, płyta CD, w zw. z e – protokołem rozprawy z dnia 6 listopada 2018 roku – 00:18:50 – 00:36:49 – k. 55, płyta CD)

Odwołanie wnioskodawcy zostało nadane w urzędzie pocztowym w dniu 28 marca 2018 roku.

(koperta – k. 16)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 477⁹ § 1 k. p. c. odwołanie od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji.

W myśl przepisu art. 477⁹ § 3 k. p. c. Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że żona wnioskodawcy I. T. odebrała zaskarżoną decyzję w dniu 26 lutego 2018 roku, ale odwołanie od przedmiotowej decyzji zostało nadane w urzędzie pocztowym dopiero 28 marca 2018 roku, podczas gdy termin do wniesienia upłynął 26 marca 2018 roku.

W zacytowanym wcześniej art. 477⁹ § 3 k. p. c. in fine określono przesłanki, przemawiające za zaniechaniem odrzucenia odwołania wniesionego po upływie ustawowego terminu. Okolicznościami usprawiedliwiającymi opóźnienie odwołania jest przekroczenie terminu, które nie jest nadmierne i takie, które nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Wskazane przesłanki muszą wystąpić łącznie. Za przyczyny niezależne od ubezpieczonego w złożeniu spóźnionego odwołania uważa się zwykle chorobę, nieporadność, brak właściwej porady i opieki, czy wprowadzenie w błąd przez organ rentowy. Stosownie do oceny tych okoliczności, odwołanie podlega odrzuceniu albo nadaje mu się bieg.

Tymczasem wnioskodawca nie wskazał przyczyn usprawiedliwiających opóźnione złożenie odwołania, a w konsekwencji, że uchybienie ustawowemu terminowi do wniesienia odwołania nie nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Z pewnością okolicznością niezależną od ubezpieczonego nie jest fakt, iż osoba która odebrała w jego imieniu przesyłkę przekazała mu ją z dwudniowym opóźnieniem. Odwołujący nie uczynił nic aby upewnić się jaka jest data doręczenia przesyłki. Założył, zupełnie bezpodstawnie, iż doręczono ją w dniu, w którym przekazała mu ją żona. Zachowanie takie można by jeszcze zrozumieć gdyby żona przez kilka dni nie przebywała u teściowej. W sytuacji natomiast kilkudniowej nieobecności przesyłka mogła być doręczona każdego dnia pobytu u teściowej. W takiej sytuacji pytanie o datę doręczenia nasuwa się samo. Wątpliwości wnioskodawcy winny się dodatkowo uaktywnić po pytaniu o tę okoliczność zadany przez jego pełnomocnika. Zachowanie odwołującego uznać w takiej sytuacji należy nie tylko za niefrasobliwe i lekkomyślne, ale wręcz za szczególnie niedbałe.

Ponadto, wnioskodawca zamieszkuje stale pod innym adresem, którego nie wskazał jako adresu korespondencyjnego co winien uczynić w celu dopilnowania terminu odbioru kierowanych do niego przesyłek. Wskazać również należy, że w okresie biegnącego terminu do wniesienia odwołania wnioskodawca nie wskazał również innych przyczyn usprawiedliwiających opóźnienie. Natomiast odwołanie od decyzji zostało złożonego przez profesjonalnego pełnomocnika zaś zarówno wnioskodawca jak i pełnomocnik nie dokonali weryfikacji rzeczywistej daty odbioru przesyłki w serwisie śledzenia przesyłek.

Takie zachowanie świadczy nie tylko o braku dbałości o swoje interesy, ale o ich całkowitym i bezkrytycznym ignorowaniu. Wnioskodawca nie wykazał nie tylko należytej dbałości, ale nie wykazał jakiegokolwiek dbałości o swoje interesy. Zachowanie takie nie zasługuje zatem na ochronę prawną.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że przepis art. 477⁹ § 3 k. p. c. stanowi samoistną podstawę przywrócenia terminu i reguluje sytuację, w której to odwołujący się ubezpieczony złoży spóźnione odwołanie. Stąd też w przypadku odrzucenia odwołania w trybie art. 477⁹ § 3 k.p.c. ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do wystąpienia z wnioskiem o przywrócenie terminu na podstawie art. 168 k.p.c. (zob. post. Sądu Administracyjnego w G. z 6.6.1994 r., III AUz 61/94, PP 1995, Nr 5, s. 46).

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że o ile przekroczenie terminu do wniesienia odwołania nie było nadmierne, ponieważ wyniosło jedynie dwa dni, o tyle nie nastąpiło ono z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

W konsekwencji, brak jest podstaw do rozpoznania odwołania, mimo nieznacznego uchybienia terminu, ponieważ przesłanki z art. 477⁹ § 3 k. p. c. muszą zostać spełnione kumulatywnie.

Wobec powyższego na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c. odwołanie wnioskodawczyni, jako spóźnione podlegało odrzuceniu, o czym Sąd orzekł sentencji postanowienia.

W przedmiocie kosztów Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k. p. c. i zasądził od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, I Oddziału w Ł., kwotę 180,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – stosownie do treści § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

6 XII 2018 roku.

K. J.